

[Arbejdsministeren]

farlige. Det vil sige, at hvis det viser sig, at et værnemiddel opfylder en standard, men alligevel udgør en risiko for den, der arbejder med værnemidlet, kan vi fra dansk side gribe ind øjeblikkeligt i overensstemmelse med beskyttelsesklausulen. Vi skal altså ikke have nogen forhåndsgodkendelse, hverken fra Kommissionen eller fra Rådet. Vi kan gribe ind efter egen beslutning. Indgrebet skal efterfølgende underkastes en drøftelse, men det er jo helt i overensstemmelse med normal praksis for beskyttelsesklausulerne.

Så rejste hr. Gade spørgsmålet, om vi fra dansk side vil arbejde for, at det skulle være den bedste tænkelige teknologi. Det synspunkt har jeg megen forståelse for, og jeg minder om, at jeg i november 1986 afgav en redegørelse til Folketinget under overskriften »Arbejds miljø og Vækst«, hvor jeg i virkeligheden gjorde mig til talsmand for de synspunkter, at vi netop i Danmark som hovedprincip, samtidig med at vi vedvarende forbedrede vort niveau, skulle arbejde for, at de andre lande kom op på et tilsvarende niveau. Jeg mener i øvrigt også, at det bliver et af de væsentlige temaer, når vi for alvor skal have kød og blod på diskussionen om den sociale dimension. Så jeg har altså megen anerkendelse for det synspunkt, som hr. Gade gav udtryk for.

(Kort bemærkning).

Gade (SF):

Jeg takker for de sidste betragtninger og vil så appellere til ministeren om, at vi gør en indsats for at få hele den tankegang ind også i dette direktiv. Jeg mener ikke, den præger direktivforslaget; jeg er bange for, at det er den modsatte tankegang, der præger det.

Dernæst en betragtning vedrørende beskyttelsesklausulen. Det er helt rigtigt, som det er fremstillet, at vi kan gribe ind. Det, vi er bekymrede for, er Kommissionens altovervejende, dominerende rolle i den beskyttelsesklausul, herunder også det, der er tilkendegivet i direktivteksten, hvori der står, at man skal sørge for, at denne klausul ikke anvendes i alt for mange tilfælde; dette vil kunne ske gennem godt samarbejde osv. osv. Tankegangen er altså, at Kommissionen ikke ønsker, at den skal bruges; i hvert fald vil man gøre alt, hvad man kan, for, at den ikke skal bruges.

Det kan fortolkes på to måder, men det er ganske vigtigt, at man fortolker det på en sådan måde, at det er arbejdsmiljøet, det kommer til gode, og dermed de lande, der påberåber sig klausulen, fordi de faktisk tager arbejdsmiljøet og beskyttelsen af de personer, der skal bruge værnemidlerne, alvorligt. Og det er på ingen måde sikkert, sådan som direktivet er udformet.

Hermed sluttede forhandlingen.

Den næste sag på dagsordenen var:

8) Forhandling om EF 2:

Finansministerens redegørelse af 23. november 1988 vedrørende forslag til Rådets direktiver om fremgangsmåderne ved tilbudsgivning inden for vand, energi og transport samt telekommunikation.

(Redegørelsen anmeldt 23/11 88. Redegørelsen givet 23/11 88. Meddelelse om forhandling 23/11 88).

Forhandling

Ivar Nørgaard (S):

Disse direktivforslag bygger i hovedtræk på de samme principper som dem, vi drøftede, da vi havde de generelle direktivforslag om offentlige bygge- og anlægskontrakter til behandling. Det drejer sig også her om offentlige indkøb.

Men dermed indeholder de også de samme positive muligheder og de samme vanskelige problemer. Danske producentvirksomheder inden for de sektorer er forholdsvis effektive, og den danske offentlige politik på området har hidtil været relativt liberal. Danmark vil derfor kunne opnå fordele ved, at de øvrige landes markeder bliver åbne. I princippet vil vi kunne opnå disse fordele.

Men hvordan sikrer den danske regering, at danske virksomheder reelt kan komme ind på de udenlandske markeder? Kan en dansk togfabrik f. eks. få adgang til de kommende investeringer i de italienske jernbaner? Jeg spørger ministeren.

Kommissionen har citeret nogle vurderinger, som også er fremgået af en række økonomiske analyser offentliggjort af Kommissionen, nogle vurderinger om konsekvenserne ved fuldt ud at